

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobců: žalobce: a) **R. H.**, nar., b) **S. H.**, nar., c) **R. H.**, nar., d) **nezl. J. H.**, nar., e) **R. H.**, nar., f) **A. H.**, nar., g) **H. H.**, nar., h) **R. H.**, nar., všichni státní příslušnost ..., t.č. pobytem, zastoupení Mgr. Tomaszem Heczkiem, advokátem se sídlem Holandská 1, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 21. 4. 2016, č. j. KRPB-74607-22/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74633-22/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74603-22/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74623-18/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74627-23/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74619-34/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74635-37/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci brojili žalobou ze dne 15. 5. 2016 proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2016 vydanými ve věcech prodloužení zajištění žalobců č. j. KRPB-74607-22/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74633-22/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74603-22/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74623-18/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74627-23/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74619-34/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74635-37/ČJ-2016-060022-

50A, jimiž bylo prodlouženo zajištění žalobců za účelem jejich předání do Bulharské republiky jako členského státu Evropské unie (EU) příslušného k provedení azylového řízení na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadená rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74607-22/ČJ-2016-060022-50A byla doba zajištění žalobce a) prodloužena ve smyslu § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o 25 dnů, tj. do 20. 5. 2016. Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74633-22/ČJ-2016-060022-50A byla doba zajištění žalobce b) prodloužena ve smyslu § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o 25 dnů, tj. do 20. 5. 2016. Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74603-22/ČJ-2016-060022-50A byla doba zajištění žalobkyně c) prodloužena o 25 dnů, tj. do 20. 5. 2016. Spolu se žalobkyní c) byl ubytován v i žalobce d). Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74623-18/ČJ-2016-060022-50A byla prodloužena doba zajištění žalobkyně e) o 25 dnů, tj. do 20. 5. 2016. Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74627-23/ČJ-2016-060022-50A byla prodloužena doba zajištění žalobkyně f) o 25 dnů, tzn. do 20. 5. 2016. Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74619-34/ČJ-2016-060022-50A byla prodloužena doba zajištění žalobkyně g) o 23 dnů, tj. do 18. 5. 2016. Napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-74635-37/ČJ-2016-060022-50A byla prodloužena doba zajištění žalobce h) o 23 dnů, tj. do 18. 5. 2016.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci byli prvotními rozhodnutími o zajištění ze dne 25. 3. 2016 na 32 dnů. Dále poukázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a uvedla, že v rámci své povinnosti zkoumat trvání důvodů pro zajištění zjistila, že po zahájení dublinského řízení dne 29. 3. 2016 byla ministerstvem odeslána žádost o převzetí zpět do Bulharské republiky, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena v souladu s čl. 28 odst. 3 druhý pododstavec nařízení Dublin III do 14. 4. 2016. Dne 8. 4. 2016 Bulharsko zaslalo souhlas s převzetím žalobců zpět. Příslušným státem podle citovaného nařízení Dublin III je tedy Bulharsko, kde rovněž žalobci jako v první bezpečné zemi požádali o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná odkázala dále na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě nadále existuje nebezpečí útěku žalobců, neboť bylo prokázáno, že žalobci měli setrvat na tomto území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. V případě žalobců tedy podle žalovaného existovalo vážné nebezpečí útěku, neboť žalobci nehledali ochranu v podobě azylu v Bulharsku a namísto toho pokračovali ve své cestě do cílové země, tedy do Německa. Vstoupili na zemí EU bez platného cestovního dokladu a platného víza a bez těchto dokladů měli v úmyslu cestovat do Německa. Žalobci rovněž neměli v ČR zajištěno žádné ubytování, přičemž do Bulharska se vrátit nechtěli. Svým jednáním žalobci prokázali, že v úsilí o dosažení svého cíle nemají sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup na území států EU. Toto jednání, jehož se žalobci dopustili v minulosti, kdy neoprávněně vstoupili na území Maďarska, nedává záruku, že budou vyčkávat dobrovolně na území ČR do svého předání do země, která je příslušná k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu, tedy do Bulharské republiky. Z uvedeného vyplývá, že v případě žalobců nadále existovalo vážné nebezpečí útěk a pokračování jejich cesty do Německa.

Žalovaná při prodloužení zajištění vzala v úvahu možnost využití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle žalované se nezměnily okolnosti, za nichž byli žalobci důvodně zajištěni. Užití mírnějších opatření by z hlediska prokázaného jednání nebyla účinná, přičemž uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nepostačovalo, neboť cizince nemá hlášený pobyt nemá na území zajištěno ubytování a nemá dostatek finančních prostředků na úhradu nákladů výdajů spojených s jejich předání zpět.

Dále se žalovaná zabývala také tím, zda je předání potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobců. Vzhledem k tomu, že žalobci nikdy v minulosti v ČR nebyli a jejich pobyt byl realizován pouze v zařízení pro zajištění cizinců, nelze hovořit o tom, že by si byli schopni utvořit kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi jejich původu. Zařízení, v němž jsou umístěni, je dostatečně přizpůsobeno pro rodiny a rodiny s dětmi. Žalované je známo, že rodiny pobývají v zařízení ubytovány v samostatném pokoji s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem, přičemž děti mohou i se svými rodiči uvnitř budovy navštěvovat dětské centrum, příp. využít dětské hřiště a další služby. Ke zlepšení podmínek v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové žalovaná odkázala i na tiskovou zprávu veřejného ochránce práv z roku 2015.

Bulharsko je podle žalované bezpečnou zemí, přičemž podle názoru žalované je předání žalobců do tohoto členského státu zcela uskutečnitelné. Žalovaná poukázala na skutečnost, že dne 8. 4. 2016 zaslala bulharská strana souhlas s převzetím žalobců a) až f) a dne 6. 4. 2016 souhlas s převzetím žalobců g) a h). Žalované nejsou známy žádné důvody, podle nichž by nebylo předání žalobců uskutečnitelné. Z hlediska stanovení doby zajištění žalovaná odkázala na čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a uvedla, že žalobci byli zajištěni nejprve ode dne 25. 3. 2016 na 32 dnů, a proto bylo zajištění prodlouženo tak, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí zpět ze strany Bulharska. To znamená, že zajištění bylo prodlouženo v případě žalobců a) až f) o 25 dnů do 20. 5. 2016, zatímco u žalobců g) a h) bylo zajištění prodlouženo o 23 dnů do dne 18. 5. 2016. Přitom žalovaná poukázala na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku sp.zn. 7 Azs 11/2015.

III. Žaloba

V žalobě žalobci brojili proti napadeným rozhodnutím z následujících důvodů. V prvním žalobním bodě namítli, že žalovaná nesprávně posoudila otázku, zda předpoklad pro předání žalobců do jiného členského státu EU (do Bulharska) ve lhůtách stanovených nařízením Dublin III je reálný, a v tomto ohledu žalovaná své rozhodnutí též nedostatečně zdůvodnila. Nezabývala se totiž otázkou, zda neexistují překážky předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin a zda existuje reálný předpoklad, že k předání ve stanovených lhůtách skutečně dojde. V tomto ohledu žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014 – 27. Úvaha, zda ve vztahu k Bulharsku neexistují překážky předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, není ve vztahu k předání do Bulharska a priori jen samoúčelným formálním požadavkem. Bulharsko dlouhodobě čelí kritice pro nezajištění alespoň minimálních standardů pro žadatele o mezinárodní ochranu, pročež Vysoký komisař OSN pro uprchlíky v roce 2014 vyzval k zastavení všech transferů do

Bulharska podle nařízení Dublin III. Novější komuniké Vysokého komisaře ve vztahu k Bulharsku ukazuje, že zde mohou být vystaveni žadatelé o azyl značným rizikům. Podle posledních zpráv jiných mezinárodních organizací se v Bulharsku od roku 2014 situace příliš nezlepšila a naopak se spíše zhoršuje. Mezinárodní organizace stále apelují na pozastavení transferů do Bulharska z důvodu systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení, jakož i materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a v detencích. Dále žalobci poukázali na judikaturu, která zakazuje podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III přemístění zpět do Bulharska, a to konkrétně belgických a německých správních soudů, jakož i Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Praze. Žalobci shrnuli svá tvrzení v tomto žalobním bodě konstatováním, že v případě návratu do Bulharska budou pobývat ve zcela nedostatečných materiálních podmínkách, jejich žádosti o mezinárodní ochranu nebudou meritorně přezkoumány a hrozí, že budou vráceni do Turecka či do země původu. Bylo tak povinností žalované se v napadených rozhodnutích zabývat reálností předání žalobců do Bulharska s ohledem na možnou existenci překážek pro předání podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a proto jsou napadená rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelná a nezákonná.

Ve druhém žalobním bodě žalobci namítli porušení ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které mělo spočívat v tom, že žalovaná sice ve výrokové části napadených rozhodnutí označila nezletilého žalobce d) jako účastníka řízení, ale práva a zájmy nezletilého žalobce 4 v napadených rozhodnutích nijak nezohlednila. Žalovaná si neopatřila žádné informace ke zdravotnímu a psychickému stavu nezletilého žalobce d). Napadená rozhodnutí neobsahují posouzení specifických práv a zájmů nezletilého žalobce, tedy úvahu, zda by nebylo v nejlepším zájmu žalobce d), aby členové jeho rodiny zajištění nebyli (resp. zda je zajištění žalobců přiměřené v kontextu posuzování nejlepšího zájmu dítěte). V tomto ohledu poukázali žalobci na rozsudek ze dne 17. 4. 2014, č.j. 2 Azs 58/2014 – 28, a také na čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte, podle níž se zbavení osobní svobody používá ve vztahu k dítěti jen jako krajní prostředek na nejkratší možnou dobu. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné a nezákonné.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila k jednotlivým žalobním bodům následovně. K prvnímu žalobnímu bodu poukázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k účelu zajištění (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150) a k možnosti využití zvláštního opatření za účelem vycestování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 1 As 90/2011). Podle názoru žalované je to Ministerstvo vnitra, a nikoliv Policie ČR, které je orgánem povinným zjistit, zda neexistují v příslušném členském státě systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění žalobce je prostředkem k realizaci účelu nařízení Dublin III, tedy přemístění cizince do příslušného členského státu, které je předmětem samotného dublinského řízení. Pro účely zajištění cizince proto postačí, pokud jsou dány dostatečně průkazné indicie či dokonce přímé důkazy svědčící o tom, že jiný členský stát je příslušný ve smyslu nařízení Dublin III. K namítaným nedostatkům bulharského azylového práva žalovaná uvedla, že Bulharsko je považováno za bezpečnou zemi původu všemi státy EU, a rovněž tak není žalované známo, že by bylo v rovině příslušných orgánů EU vydáno jednoznačné stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Bulharska. Žalovaná rovněž odkázala na závěry obsažené v rozsudku ve věci C-95/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016.

Žalovaná se v odůvodnění napadených rozhodnutí rovněž zabývala otázkou možnosti realizace přemístění, kdy shledala, že je možná, a to i s ohledem na souhlas bulharské strany se zpětným přijetím žalobců ze dne 6. 4. 2016. Pokud by Bulharsko bylo považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. relokací migranty z Itálie a Řecka.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že ubytování žalobce d) v Zařízení společně s jeho rodiči bylo s ohledem na výše uvedené skutečnosti nejlepším možným řešením a zvolený postup odpovídal nejlepšímu zájmu dítěte. Odkázala dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 4 Azs 115/2014 – 37 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2016, č.j. 1 Azs 39/2015 – 56. Žalovaná poukázala na to, že ponechání žalobce d) mimo Zařízení by bylo s ohledem na jeho věk a skutečnost, že se v ČR nenachází žádný příbuzný žalobců ani jiná osoba, která by se o ně mohla vhodným způsobem postarat, zcela nemožné. Nadto výslovně žalobci b) a c) souhlasili s umístěním svého syna v Zařízení, které je dostatečně upraveno pro pobyt nezletilých dětí. Žalobci jsou ubytováni v části zařízení, která je určena pouze pro rodiny, příp. samotné ženy, a jsou tedy odděleni od části zařízení, v níž pobývají samotní muži. Policie ČR provádí ostrahu pouze vně Zařízení. Žalovaná podpůrně odkázala na zprávu veřejného ochránce práv ze dne 5. 11. 2015, která má dokumentovat zlepšení podmínek v Zařízení Bělá Jezová.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobci sami navrhli a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru prodloužením zajištění na dobu 25 dnů v případě žalobců a), b), c), e) a f), resp. 23 dnů v případě žalobců g) a h) nezákonně dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle*

mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že [n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin platí, že „není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“ V první řadě krajský soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí zcela jistě netrpí nepřezkoumatelností ve vztahu k posouzení otázky potenciality předání žalobců do Bulharska, jak tvrdí v žalobě. Žalovaná se zabývala v napadeném rozhodnutí otázkou, zda v Bulharsku nejsou dány systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení Dublin III a dospěla k závěru, že nemá poznatky o tom, že by v Bulharsku takové nedostatky v azylovém řízení, které by byly v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. V tomto lze žalované beze zbytku přisvědčit, neboť ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v Bulharsku existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobci předložili krajskému soudu zprávy nevládní organizace ECRE/ELENA z měsíce února 2016 vyhotovenou v anglickém jazyce, která podle jejich názoru má dokumentovat existenci systematických nedostatků v Bulharsku. Krajský soud nevyvrací tvrzení žalobce, že některé mezinárodní organizace apelují na pozastavení transferů do Bulharska z důvodu systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení, jakož i materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a v detencích, ovšem na druhé straně nemá za to, že by samotný postoj těchto mezinárodních organizací k uvedeným tvrzeným okolnostem fungování azylového systému v Bulharsku měl být důvodem pro autoritativní deklaraci systematických nedostatků v Bulharsku (viz k tomu obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č.j. 9 Azs 29/2015-19, přístupný na www.nssoud.cz). Krajský soud souhlasí i s názorem žalované v tom, že primárně má být otázka systematických

nedostatků hodnocena v řízení o přemístění cizince, eventuálně v řízení o zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti. Teprve sekundárně se přenáší povinnost reflektovat tento problém i na zajišťující správní orgán, což ho ovšem v souladu s relevantní judikaturou nezbavuje povinnosti učinit součástí rozhodnutí o zajištění přezkoumatelnou úvahu o tom, zda v příslušném členském státě systematické nedostatky neexistují. K tomu lze podpůrně odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 37. 7. 2013, č.j. 7 As 79/2010 – 105, které potvrzuje, že posouzení příslušnosti členského státu podle dublinských kritérií přísluší ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu vedoucímu dublinské řízení. Jelikož však v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění dokazování či dalších procesních úkonů, je naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU.

Krajský soud dále konstatuje, že mu je známa judikatura Krajského soudu v Praze (viz k tomu žalobcem odkazovaný rozsudek 1. 6. 2015, č.j. 49 Az 56/2015-41). Jeho rozhodovací důvod byl ovšem poněkud jiný, než konstatace systematických nedostatků v Bulharsku. Krajský soud v Praze v citovaném rozsudku dospěl k následujícím závěrům: *„Žalobci nebyli poučeni o tom, že jejich výslech může být považován za osobní pohovor při určování státu příslušného k projednání její žádosti o mezinárodní ochranu, byli dotazováni pouze na rodinné příslušníky v ČR, nikoliv již v jiných členských státech a konečně otázka na případné nebezpečí návratu do Bulharska, které žalovaný následně určil jako stát příslušný k projednání její žádosti, nebyla položena vůbec. Z výše uvedeného soud shrnuje, že žalovaný porušil právo žalobců na spravedlivý proces, jelikož s nimi neprovedl osobní pohovor a nedal jim možnost uvést významné skutečnosti pro určení příslušnosti. Toto pochybení žalovaného má i zjevně negativní praktický dopad, jelikož argumentaci nevyhovujícími podmínkami azylantů v Bulharsku tak mohli žalobci uplatnit až před soudem, a nikoliv již v průběhu správního řízení, díky čemuž dochází k prodlužování celé azylové procedury. Na okraj soud konstatuje, že výše uvedené pochybení žalovaného konstatuje ve svých rozhodnutích opakovaně (např. v rozhodnutí sp. zn. 49 Az 19/2015), nicméně žalovaný tato rozhodnutí ve své praxi stále nerespektuje.“* Tento názor byl vysloven v kontextu řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zastaveno pro nepřipustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu. Pochybnosti o existenci skutečné existence systematických nedostatků azylového řízení v Bulharsku nebyly v citovaném rozsudku přímo vysloveny, nýbrž bylo shledáno porušení procesních práv žalobců. Stejně je tomu i s odkazovaným právním názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014 – 27, který byl vysloven ve stejném kontextu.

Krajský soud tedy dovozuje, že primární účel čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je realizace ochrany cizince před hrozbou mučení a nelidského zacházení, která by vznikla tím, že cizinec bude přemístěn do státu, kde tato hrozba existuje. V řízení o zajištění však má tato argumentace pouze podpůrný charakter ve vztahu k účelu zajištění, a krajský soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že není jejím prvořadým úkolem zabývat se studiem právních řádů členských států EU a zkoumat podrobně, jakým způsobem fungují azylové procedury v těchto zemích. Kromě toho žalovaná případně poukázala na rozsudek SDEU ve věci C – 695/15 PPU Shiraz Baig Mirza ze dne 17. 3. 2016, podle něhož není překážkou předání cizince, pokud členský stát provádějící přemístění není informován o právních předpisech příslušného

členského státu. Lze tak usuzovat, že hodnocení systematických nedostatků v příslušném členském státě musí vyplývat z okolností jednoznačně zřejmých, oficiálně stvrzených aplikační praxí příslušných orgánů EU, a nikoliv z tvrzení, která jsou sporná a obtížně ověřitelná (zejm. zprávy nevládních neziskových organizací). Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že pro účely posouzení otázky zajištění žalobců neshledal, že by se žalovaný dopustil nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti napadených rozhodnutí v otázce aplikace systematických nedostatků azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobci poukázali na porušení § 27 odst. 2 správního řádu ve vztahu k žalobci d) nezl. J. H., jehož zájmy v řízení o zajištění ostatních žalobců nebyly žalovanou dostatečně zohledněny, krajský soud uvádí následující. Předmětné ustanovení správního řádu uvádí, že účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č.j. 2 Azs 58/2014 - 31, přístupný na www.nssoud.cz v bodě 16 odůvodnění s poukazem na svá předchozí rozhodnutí (zejm. rozsudek ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54) dospěl k závěru, že „*právní úprava nebrání tomu, aby nezletilé děti byly účastníky řízení o zajištění vlastních rodičů – cizinců, a to v režimu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Účast nezletilých dětí zpravidla nebude představovat ani procesní problémy, neboť zájmy dětí většinou nebudou v rozporu se zájmy rodičů (všichni se budou shodně bránit proti zajištění rodičů). Nejvyšší správní soud dále připomíná, že pouze nezletilé děti mohou uplatňovat námitky a skutečnosti, ve kterých spatřují zásah do svých práv; takové námitky nemohou sami za sebe vznášet ani jejich rodiče. Nejedná se tedy o „bezzubé procesní účastenství“, jak by se na první pohled mohlo zdát, nýbrž o jediný způsob, jak uplatnit v tomto řízení práva nezletilých dětí.*“ Krajský soud konstatuje, že žalovaná jednala naprosto v souladu s tímto právním názorem, neboť výslovně žalobce d) zahrnuje do okruhu účastníků řízení o zajištění ostatních žalobců. Pokud žalobci tvrdí, že zájmy nezletilého byly nedostatečně v řízení zohledněny, resp. že nebyl dostatečně zhodnocen jeho individuální psychický stav, pak tomuto názoru krajský soud rovněž nepřisvědčil. Pro žalovanou samozřejmě jako pro jakýkoliv jiný orgán veřejné moci platí mezinárodněprávní závazky ČR v oblasti lidských práv, v tomto kontextu zejm. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že pobyt žalobce d) se zajištěnými žalobci je pro něho z hlediska jeho zájmů nejlepším řešením, nelze jí nic vytknout, přičemž se v odůvodnění napadených rozhodnutí výslovně zabývala i situací v zařízení Bělá-Jezová, které je pro pobyt rodin s nezletilými dětmi nejlépe uzpůsobeno z hlediska svého zázemí a možností služeb poskytovaných zajištěným cizincům. Krajský soud tedy ani tento žalobní bod neshledal důvodným (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 4 Azs 115/2014, přístupný na www.nssoud.cz).

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala), a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III). Žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročež nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. června 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková